

Pojken och flickan I

Pojken kröp upp till mig i den breda pensionatssängen och snusade i mitt öra. Han berättade om huset på andra sidan gården där han hade varit och hälsat på medan jag låg sjuk. Det var så vacker arkitektur där, glasfönster som i en kyrka på ovanvåningen, konstutställning och växthus där nere. Butiksägaren hade varit så snäll emot honom och visat honom allt. Hade jag varit där någon gång?

Jag mumlade halvt i sömnen: jo, en gång, en snabbtitt när jag precis hade kommit.

Pojken pratade på om sevärdheterna, de abstrakta konstverken och de modernistiska. Han var verkligen verbal för att bara vara tre år gammal. Jag kom långsamt till sans och öppnade ögonen. Nu stod grabben upp och gestikulerade i sängen, iklädd ett par alldeles för stora svarta byxor med påknäppta hängslen. Jag misstänkte att det var morfars, och att han hade fått ha dem i brist på termobyxor. Byxorna räckte ända upp till hakan och byxbenen var uppvikta massor av varv. Jag drog av dem. Under hade han sina vanliga rutiga.

Jag drog av pojken alla kläderna och ställde honom i badkaret. Han pekade på handfatet, som var fyllt av varmvatten, och på ett dricksglas som stod på kanten.

- Vill du ha vatten att dricka? Men då vill du väl ha kallt?

- Kallt, vad betyder det? sa pojken.

Märkvärdigt, här gick han i vuxenbyxor och svängde sig med konstteoretiska termer, men så visste han inte vad kallt betydde. Vad hade han fått för uppfostran under min bortavaro, och hur länge hade jag legat i feber egentligen?

Jag hällde upp ett glas svalt vatten åt pojken.

- Kallt betyder inte varmt, förklarade jag.

- Vad betyder inte? undrade grabben.

- Hm. Snö är kallt, glass är kallt.

Pojken nickade och jag duschade honom med handduschen.

- Du har två armar, två ben, en näsa och en snopp, förklarade jag pedagogiskt, och duschade de nämnda kroppsdelarna. Pojkens lemmar glänste vita och hala. Han såg frisk, stark och lycklig ut.

Efter badet mötte vi butiksföreståndaren i korridoren. Han höll på att lasta ut växter för transport till byn. Han undrade försynt hur det stod till med mig och den lilla, om hon ännu var vid liv eller om hon hade lämnat oss?

Herregud, den lilla, nu mindes jag. Jag hade ju fött ett flicka-barn stort som en toffel fem veckor för tidigt. Det var ju därför jag hade hamnat i feberkoma. Var fanns ungen nu? Hade mormor lyckats få henne att äta ur flaskan? Hade jag lyckats amma fast jag sov? Jag gick upp i mormors rum. I barnvagnsinsatsen låg bara dockor.

När jag kom ner igen låg mormor på sängen i korridoren utanför mitt rum. Hon såg utmattad ut. Jag satte mig på sängkanten.

- Mamma, jag måste fråga dig en sak? Var är flickan? Är hon… död?

Mormor skakade på huvudet och visade med en gest att flickan hade fått en sond i mungipan. Hon viskade att hon tillfälligt hade lämnat henne i receptionen, för hon hade ju så många andra sysslor att sköta, hon skulle stryka och sätta upp hyllor åt Kalle.

Herregud, receptionen. Det var ju en kombinerad missionsstation och begravningsbyrå. Jag förstod att det var hög tid och skyndade mig framåt i korridoren. Vid receptionsdisken såg jag de röda och vita nejlikorna lysa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten